Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνο δραχ. 55. Τρίμηνο δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 21 Νοεμβρίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 51*

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, ἔτρεξε ἡ Νανόν.

— Τί εἶναι, παιδιά μου; Γιατὶ χαίρεται τόσο ὁ κύριος Τρεγκομαίν;...

Τῆς ἔδωσαν τὴ μεγάλη εἴδηση. Κι' ἔπειτα ζήτησαν τὴ γνώμη της ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀνακοινώσουν ἀμέσως καὶ στὸν ἀδελφό της.

— Μὰ βέβαια ποὺ πρέπει νὰ τὸ μάθη κι' ὁ Πέτρος! εἶπε. Μποροῦμε νὰ τοῦ τὸ κρύψουμε;

— Ναί; μ' ἂν τὸν περιμένη καμμιὰ καινούργια ἀπογοήτευση; ἔκαμε ἡ Ἐνογάτη· πῶς θὰ τὴν ὑπέφερε ὁ καϊμένος;...

— Ἀπογοήτευση; φώναξε ὁ Ζίλδας. Ἄ, ὄχι! αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι!

— Ναί, πρόσθεσε ὁ Ζυχέλ, τὸ ἔγγραφο μᾶς βεβαιώνει πὼς τὸ τέταρτο νησάκι εἶναι καὶ τὸ τελευταῖο.

— Πάω νὰ τοῦ τὸ πῶ! ἔκαμε ἡ Νανόν.

Σὲ λίγο, ὁ Ἀντιφὲρ μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ Ζυχέλ. Πάντα ὁ ἴδιος: σκοτεινός, βλοσυρός, συνοφρυωμένος.

— Τί συμβαίνει; Μὴν τρελλάθηκε ἡ Νανόν;

— Ὄχι, θεῖε μου, ἡ θεία σοῦ εἶπε σωστά.

Κι' ὁ Ζυχὲλ τοῦ ἐξήγησε πῶς βρέθηκε κι' ἡ θέση τοῦ τετάρτου νησιοῦ.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη ἔκπληξη ὅλων, ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ἄκουσε τὴν ἀνακοίνωση χωρὶς νὰ ταραχθῆ, χωρὶς νὰ παραφερθῆ, μὲ ἀπάθεια, μὲ γαλήνη, σὰν κάτι ποὺ τὸ περίμενε, ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ ἀργὰ ἢ γρήγορα νὰ γίνη.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται, Ζυχέλ, αὐτὸ τὸ κεντρικὸ σημεῖο; ρώτησε ἁπλά.

Ὁ Ζυχὲλ τοποθέτησε τὴ σφαῖρα στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ. Καὶ παίρνοντας ἕνα λυγερὸ χάρακα κι' ἕνα γραμμοσύρτη, ἔνωσε μὲ μιὰ γραμμὴ τὴ Μασκάτη μὲ τὴ Μα-Γιούμπα, μὲ μιὰν ἄλλη τὴ Μα-Γιούμπα μὲ τὴ Σπιτσβέργη, ὕψωσε στὴ μέση τῶν δυὸ αὐτῶν γραμμῶν ἀπὸ μιὰ κάθετο, κι' ἐξέτεινε τὶς δυὸ καθέτους ὥς νὰ συναντηθοῦν.

Ἡ συνάντηση, δηλαδὴ τὸ κέντρο τοῦ κύκλου, ἔπεφτε στὴ Μεσόγειο, ἀνάμεσα στὴ Σικελία καὶ στὸ ἀκρωτήρι Μπόν, πλησιέστατα στὴ νῆσο Παντελλάρια.

— Ἐδῶ, θεῖε μου, ἐδῶ ἀκριβῶς.

Κι' ἐξετάζοντας μὲ προσοχὴ τὸν μεσημβρινὸ καὶ τὸν παράλληλο τοῦ σημείου ἐκείνου, ὁ Ζυχὲλ ἐξακολούθησε:

— Δηλαδὴ... τριανταεπτὰ καὶ εἰκοσιέξη βόρειο πλάτος, δέκα καὶ τριανταπτρία ἀνατολικὸ μῆκος.

— Μὰ ὑπάρχει ἐκεῖ κανένα νησάκι; ρώτησε ὁ Ζίλδας.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχη, ἀποκρίθηκε ὁ Ζυχέλ.

— Πάντα σου ὁ ἴδιος, καϊμένε μακουνιέρη! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Ἄκοῦς, λέει, ἂν ὑπάρχη!... Μὰ μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴν ὑπάρχη, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος, ποὺ νὰ πάρουν χίλιες χιλιάδες διαβόλοι!..

Καὶ προφέροντας αὐτὴ τὴ βλαστήμια, μὲ φωνὴ ποὺ ἔκαμε τὰ τζάμια νὰ τρίξουν, βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ Ζυχέλ, κλείσθηκε πάλι στὴ δική του καὶ δὲν ξαναφάνηκε ὅλη τὴν ἡμέρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Ἄ! θὰ πέσω!.. Τί δυσκολία ἡ ἰσορροπία πάνω σ' ἕνα στρογγυλὸ δοκάρι!

«[illegible]σουμε στὴν νεολαία περιεχόμενο καὶ φρόνημα ἐθνικὸ καὶ θὰ ἐξ[illegible]ουμε τὸν χαρακτῆρα τῶν νέων, ὥστε ὄχι μονάχα νὰ αἰσθάνωνται Ἕλληνικὰ ἀλλὰ καὶ τὸ αἴσθημά των αὐτὸ νὰ τὸ ἐκδηλώνουν σὲ κάθε περίστασιν».

Ι. ΜΕΤΑξΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τὰς Σέρρας, κατὰ τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1936).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Γιὰ νὰ τὸ συμβουλεύουνται ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους μας ποὺ θὰ ζοῦν μερικοὺς αἰῶνες ὕστερ' ἀπὸ μᾶς.

Ἂν ὁ Πέτρος-Σερβὰν-Μαλὸ Ἀντιφὲρ δὲν ἦταν τρελλὸς γιὰ καλά, τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ στάση του τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε ἀγκαλιαστεῖ ἡ θέση τοῦ τετάρτου καὶ τελευταίου νησιοῦ;

Πιὸ παράξενο κι' ἀκατανόητο εἶναι ποὺ τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ ξαναπῆρε τὶς παλιές του συνήθειες καὶ ξανάβγαινε περίπατο στὸ μῶλο, καπνίζοντας τὴν πίπα του καὶ μασσουλίζοντας τὸ χαλίκι του. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος. Ἕνα εἶδος σαρδωνικοῦ χαμόγελου εἶχε στερεοτυπωθεῖ στὰ χείλη του. Δὲν μιλοῦσε καθόλου γιὰ τὸ θησαυρό, δὲν ἔλεγε λέξη γιὰ τὰ περασμένα ταξίδια, οὔτε φαινόταν ἂν σχεδίαζε ἢ ὄχι ἀκόμα ἕνα, γιὰ νὰ ξεθάψῃ ἐπιτέλους τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Καμόλκ.

Ὁ Ζίλδας Τρεγκομαίν, ὁ Ζυχέλ, ἡ Νανὸν κι' ἡ Ἐνογάτη ἀποροῦσαν πολύ. Κάθε στιγμὴ περίμεναν νὰ κούσουν τὸν Ἀντιφὲρ νὰ φωνάζει: «Ἐμπρός! φεύγουμε!» — ἀλλὰ τίποτα, μιλιά.

— Τί ἔπαθε! ρωτοῦσε ἡ Νανόν.

— Ἐέρω κι' ἐγώ; ἀπαντοῦσε ὁ Ζυχέλ. Ἄλλου εἴδους τρέλλα τώρα.

— Θὰ φοβᾶται μὴν ἀναγκασθῇ νὰ πάρῃ τὴν Ταλισμά, συμπέραινε ὁ Ζίλδας. Μὰ μπορεῖ νἀφήσῃ νὰ χαθοῦν τόσα ἑκατομμύρια;

Ὁ Ζίλδας, βλέπετε, ἔπαιζε τώρα τὸ ρόλο τοῦ Ἀντιφὲρ. Αὐτὸν ἐβασάνιζε ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ. Τὸ κάτω-κάτω εἶχε δίκιο. Ἀφοῦ ἤξεραν πιά, καὶ μὲ τόση βεβαιότητα, τὴ θέση τοῦ θησαυροῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ πᾶνε νὰ τὸν πάρουν; Ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴν ὑπάρχῃ κάποιο νησάκι—τὸ νησάκι Νο 4, τὸ καλὸ—σ' ἐκείνη τὴ νησοσπαρμένη θάλασσα.

Τρώγοταν καθεμέρα τὸν Ζυχέλ. Ἀλλὰ ὁ νεαρὸς πλοίαρχος ἔδειχνε ἀδιαφορία:

— Δὲ βαριέστε!

Παραπονιόταν στὴ Νανόν. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία ἀπαντοῦσε:

— Ἀφήστε τώρα τὸ θησαυρὸ ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται.

— Μὰ εἶναι τριαντατρία ἑκατομμύρια στὸ μερτικό σας! ἔλεγε τῆς Ἐνογάτης.

— Καὶ τί νὰ τὰ κάμω; ἀπαντοῦσε κι' αὐτή. Ἐμένα μοῦ φτάνει ἡ ἀγάπη τοῦ Ζυχέλ.

Ἐπιτέλους, ὁ Ζίλδας ἀποφάσισε —τί τόλμη!—νὰ μιλήσῃ καὶ στὸν Ἀντιφὲρ. Καὶ τέσσερις ἡμέρες μετὰ τὴν ἀνακάλυψη, τὸν ρώτησε:

—Ἔ, καὶ τὸ νησάκι μας;

— Ποιὸ νησάκι, μαουνιέρη;

— Τὸ νησάκι τῆς Μεσογείου... Θὰ ὑπάρχῃ, ὁποθέτω...

— Πάλι τὰ ἴδια! Μὰ εἶναι τόσο βέβαιο πὼς ὑπάρχει, ὅσο εἶναι καὶ πὼς ὑπάρχουμε μεῖς!

— Γιατί δὲν πᾶμε λοιπόν;

—Ἔτσι λές, καπετάνιο τοῦ γλυκοῦ νεροῦ; Μὰ στάσου πρῶτα νὰ μᾶς φυτρώσουν φτερὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὰ ψάρια γιὰ νὰ κολυμπᾶνε!

Τί ἐσήμαινε τάχα αὐτὴ ἡ ἀπάντηση; Ὁ Ζίλδας Τρεγκομαίν ἔσπαζε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ καταλάβῃ. Ἀδιάφορο, δὲν ἀποθαρρυνόταν. Τὰ τριαντατρία ἑκατομμύρια ἦταν τῶν παιδιῶν. Ἂν ἐκεῖνοι τώρα τὰ περιφρονοῦσαν, θὰ ἐρχόταν καιρὸς ποὺ θὰ τὰ ἤθελαν. Κι' ὁ Ζίλδας ἔπρεπε νὰ κάμῃ ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τοὺς τὰ ἐξασφαλίσῃ.

Πραγματικῶς, δὲν ἔπαψε νὰ τρώγεται τὸν Ἀντιφὲρ. Καὶ μιὰ μέρα, μὲ μεγάλη του χαρά, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέῃ:

—Ὥστε σὺ θέλεις νὰ φύγουμε;

—Ἐγώ, φίλε μου, ἐγώ! ἀποκρίθηκε ζωηρὰ ὁ Ζίλδας.

— Ἡ γνώμη σου δηλαδὴ εἶναι πὼς πρέπει;

— Πρέπει βέβαια! Καὶ καλύτερα σήμερα παρ' αὔριο.

—Ἔστω! πᾶμε!

Μὲ τί τόνο ἐπρόφερε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις ὁ Μαλουΐνος!

Πρὶν φύγουν ὅμως, ἔπρεπε νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφαση γιὰ τὸν τραπεζίτη Ζαμπουχὸ καὶ τὸν συμβολαιογράφο Μπὲν-Ὀμάρ. Μποροῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσουν, νὰ τοὺς ἀγνοήσουν, ἐπειδὴ ἔτυχε τώρα νὰ ξέρουν μόνο αὐτοὶ τὸ μυστικό; Κατὰ τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης, ἔπρεπε 1ο νὰ τοὺς ἀναγγείλουν πὼς βρέθηκε τὸ νησάκι Νο 4, καὶ 2ο νὰ τοὺς προσκαλέσουν νὰ παρευρεθοῦν τὴν δεύτερη ἡμέρα στὸ νησάκι αὐτό, γιὰ νὰ πάρουν ὁ ἕνας τὸ μερίδιό του κι' ὁ ἄλλος τὸ ποσοστό του.

Σὰν τίμιοι ἄνθρωποι, ἔπρεπε νὰ τὰ κάμουν ὅλα σωστά. Καὶ περισσότερο ἴσως ἀπὸ τὸν Ζίλδα, αὐτὸ τὸ ἤθελε ὁ Ἀντιφέρ. Μὲ δυὸ λοιπὸν τηλεγραφήματα, τὸ ἕνα πρὸς τὸν τραπεζίτη στὴν Τύνιδα, τὸ ἄλλο πρὸς τὸν συμβολαιογράφο στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἐκάλεσαν καὶ τοὺς δυὸ ἐνδιαφερομένους νὰ παρευρεθοῦν στὶς 23 Ὀκτωβρίου στὸ Τζιρτζέντι τῆς Σικελίας, τὴν πόλη ποὺ βρισκόταν πλησιέστερα στὴ θέση τοῦ νησιοῦ μὲ τὸ θησαυρό.

Ὅσο γιὰ τὸν αἰδεσιμώτατο Τρυκόμελ, θά τοῦ ἔστελναν κατόπι τὸ μερίδιό του καί, ἂν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ἔκαιγαν τὰ δάχτυλα, ἂς τὰ πετοῦσε στὸν Φόρτ, τὸν ποταμὸ τοῦ Ἐδιμβούργου.

Γιὰ τὸν Σαοὺκ οὔτε λόγος. Ἀφοῦ τὸν ἀποκλήρωσε ὁ θειός του, δὲν εἶχαν καμμιὰ ὑποχρέωση νὰ τὸν ἱκανοποιήσουν οἱ κληρονόμοι.

—Καλὰ κάθεται τώρα στὴ φυλακή, εἶπε ὁ Ἀντιφέρ. Ἂς τον νὰ κάμῃ τὰ χρονάκια του.

Τὸ ταξίδι λοιπὸν ἀποφασίσθηκε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἴδιος ὁ Ζίλδας ἐπρότεινε νὰ συνοδεύσῃ τοὺς φίλους του. Ἀλλὰ κι' ἡ Ἐνογάτη ἐδήλωσε πὼς δὲν ἐννοοῦσε νὰ χωριστῇ τὸν ἄντρα της δυὸ μόλις μῆνες μετὰ τὸ γάμο τους. Πόσο δὲ θὰ βαστοῦσε ἡ καινούργια αὐτὴ ἐξερεύνηση; Λίγο βέβαια. Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ πᾶνε καὶ νὰ γυρίσουν. Γιατὶ πέμπτο νησὶ δὲν ὑπῆρχε. Τὸ τελευταῖο ἔγγραφο ποὺ βρῆκαν δὲν μποροῦσε νὰ λέῃ ψέμματα: ὁ θησαυρὸς βρισκόταν κάτω ἀπὸ κανένα βράχο στὸ νησάκι Νο 4, καὶ τὸ νησάκι αὐτὸ εἶχ' ἐξακριβωθεῖ μαθηματικῶς πὼς βρισκόταν ἀνάμεσα στὴ Σικελία καὶ στὴ νῆσο Παντελλάρια.

— Καὶ θάναι πολὺ μικρό, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔχει ὁ χάρτης, εἶπε ὁ Ζυχέλ.

— Μὰ ἐννοεῖται! ἔκαμε ὁ Ἀντιφὲρ μ' ἕνα μεφιστοφελικό, ἀκατανόητο χαμόγελο.

Θὰ χρησιμοποιοῦσαν τὸ ταχύτερο μέσο συγκοινωνίας: τὸν σιδηρόδρομο. Ὑπῆρχε ἀπὸ τότε μιὰ ἀδιάκοπη σιδηροδρομικὴ γραμμὴ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας, ἀπὸ τὸ Σαὶν-Μαλὸ ὡς τὴ Νεάπολη.

Τὸ πρωΐ τῆς 16 Ὀκτωβρίου οἱ ταξιδιῶτες ἀποχαιρέτησαν τὴ Νανὸν κι' ἔφυγαν μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. Στὸ Παρίσι, ὅπου δὲν ἔμειναν καθόλου, πῆραν τὴν «ταχεῖα» Παρισίων-Λυών, πέρασαν τὰ γαλλοϊταλικὰ σύνορα, δὲν βγῆκαν οὔτε στὸ Μιλᾶνο, οὔτε στὴ Φλωρεντία, οὔτε στὴ Ρώμη, κι' ἔφθασαν στὴ Νεάπολη τὸ βράδυ τῆς

20 Ὀκτωβρίου. Κουράσθηκαν βέβαια πολὺ νὰ κάμουν ἀδιάκοπα ἑκατὸ λεύγες μὲ σιδηρόδρομο· Ἀλλὰ ἦταν τόσο βέβαιοι, γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ὥστε δὲν παραπονέθηκε κανένας.

Τὴν ἑπομένη, πῆραν τὸ βαπόρι γιὰ τὸ Παλέρμο κι' ὕστερ' ἀπὸ ὡραῖο ταξίδι μιᾶς ἡμέρας ἔφθασαν στὴν πρωτεύουσα τῆς Σικελίας.

Οὔτε ἴδέα νὰ ἐπισκεφθοῦν τἀξιοθέατα. Αὐτὴ τὴ φορά, κι' ὁ Ζίλδας ἀκόμα βιαζόταν ὅσο κι' ὁ Ἀντιφέρ. Τὸ Παλέρμο, δὲν ἦταν γι' αὐτὸν ἡ περίφημη πόλη ποὺ τὴν εἶχαν κυριεύσει Νορμανδοί, Γάλλοι, Ἱσπανοί, Ἄγγλοι, καὶ ὅπου εἶχε διαδραματισθεῖ ὁ «Σικελικὸς ἑσπερινός»...

(Τὸ τέλος στὸ ἑρχόμενο)

Γ. ΧΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΑΣ

Τοὺ-τοὺ-τουτού, ἀκούγεται ἡ σάλπιγγα τοῦ ἀγροτικοῦ διανομέα ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὴ χώρα. Εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος μὲ τὸν ἔξω κόσμο, ὁ ἄγγελος τῶν χαρούμενων, τῶν θλιβερῶν ἢ τῶν ἀδιάφορων εἰδήσεων. Ὅλοι βγαίνουν στὶς πόρτες νὰ ἴδοῦν μὴν ἔχουν κανένα γράμμα. Νάτος, ἔφτασε, καμαρωτὸς καὶ λιγερὸς ἀπάνω στὸ μουλάρι του. Μοιράζει γράμματα, χαιρετοῦρες καὶ παρήγορα λόγια σὲ ὅσους δὲν εἶχαν γράμμα, καὶ φεύγει γιὰ νὰ πάῃ σὲ ἄλλο χωριό...

Τοὺ-τοὺ-τουτού, ἀκούγεται ἡ σάλπιγγα ὅσο ποὺ χάνεται ὁ ἦχος ἀπ' τὴν ἀπόσταση.

ΔΗΜ. ΚΟΚ.

ΜΑΝΑ—ΕΛΛΑΔΑ

Μάνα, μητέρα καὶ μαμά,
Ὅπως τὴν 'πῆς, στὰ χείλη μέλι!
Κάθε παιδάκι τὴν τιμᾶ,
Κάθε παιδὶ κοντὰ τὴ θέλει.

Εἶναι ὁ ἄγγελος ποὺ τὸ φυλᾶ...
Κάθε καλὸ ποὺ τοῦ μαθαίνει.
Κοντά του ἐκείνη ξαγρυπνᾶ,
Σὰν ἀρρωστήσῃ, τ' ἀνασταίνει.

Τὸ χαμογέλιο τοῦ μωροῦ,
Στὴν ἀγκαλιά της ὅταν γέρνῃ,
Φιλὶ καὶ χάδι τοῦ μικροῦ
Μέσ' στὸν Παράδεισο τὴ φέρνει.

Κι' ὅταν μεγάλα πιὰ παιδιὰ
Τῆς δείχνουν σέβας, τρυφερότη,
Γεμίζει της χαρὰ ἡ καρδιά,
Γι' αὐτήνε ξαναντίζει ἡ νιότη.

Μὰ Μάνα γιὰ ὅλους εἶναι Μιά,
Εἴν' ἡ Ἑλλάδα!—Μὲ συμπόνια
Κλεῖσ' την, παιδί, μέσ' στὴν καρδιά.—
Ἐσὺ γερνᾶς; Αὐτ' εἶναι αἰώνια!

Εἶναι ἡ Μάνα ὅλης τῆς Γῆς!
Ἀγάπα την μὲ τὴν καρδιά σου!
Κορούλα, μάνα σὰν γενῆς,
Μάθε τὸ ἴδιο στὰ παιδιά σου.

ΦΑΚ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Με τὰ Ἑκατόχρονα τοῦ Ἀρσακείου ποὺ τοὺς ἀφιέρωσα δυὸ Ἐπιστολές, ἄφησα νὰ περάσῃ μιὰ ἄλλη γιορτή, ποὺ καὶ γι' αὐτὴν ἔπρεπε νὰ σᾶς γράψω. Ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ... τὸ κάνω σήμερα. Ἦταν ἡ «Ἡμέρα τῆς Ἀποταμιεύσεως» ποὺ καθιερώθηκε τελευταῖα σ' ὅλον τὸν κόσμο, κι' ἀπὸ φέτος κι' ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα. Κι' ἔγιναν πολλὰ πράγματα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Τὸ ταχυδρομικὸ Ταμιευτήριο ἔστησε στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἕνα περίπτερο—ἕνα πελώριο νὰ ποῦμε κουμπαρὰ—ὅπου μποροῦσε καθένας νὰ καταθέτῃ καὶ μιὰ μόνο δραχμή. Ἔτσι πολλοὶ σπρώχθηκαν—καὶ προπάντων παιδιὰ—νὰ κάμουν τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἀποταμίευσης καὶ νὰ πάρουν τὸ βιβλιάριό τους, γιὰ νὰ καταθέτουν στὸ ἑξῆς τὶς οἰκονομίες τους. Σ' ὅλα τὰ σχολεῖα, οἱ δασκάλοι μίλησαν στὰ παιδιὰ γιὰ τὴν Ἀποταμίευση καὶ τοὺς ἔδωσαν νὰ γράψουν ἐκθέσεις μὲ θέμα «φασούλι στὸ φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλι». Γιατὶ γιὰ τὰ παιδιὰ κυρίως καθιερώθηκε ἡ Ἡμέρα. Θέλησαν δηλαδὴ νὰ τοὺς ἐμπνεύσουν ἀπὸ νωρὶς τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας. Νὰ μὴ σπαταλοῦν τὰ λεπτά τους σὲ περιττὰ πράγματα, ἀλλὰ νὰ τὰ φυλάνε, νὰ τὰ μαζεύουν, νἀποταμιεύουν. Δὲν πειράζει ποὺ ἔχουν λίγα: σιγὰ-σιγὰ τὰ λίγα γίνουνται πολλά. Καὶ γεννοῦν κιόλα. Γιατ' εἶναι, βλέπετε, κι' ὁ τόκος. Στὸ Ταμιευτήριο—τοῦ Ταχυδρομείου ἢ τῶν Τραπεζῶν—δὲν καταθέτει κανεὶς ἁπλῶς τὰ λεπτά του, ὅπως ἂν τὰ φύλαγε σ' ἕνα συρτάρι· τὰ δανείζῃ, τὰ τοκίζει. Κι' ὅταν θελήσει νὰ τὰ ξαναπάρῃ, ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ χρόνια, θὰ ἴδῃ μὲ χαρὰ πὼς θὰ τοῦ δώσουν πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα γράφει τὸ βιβλιάριό του...

Γι' αὐτὰ ὅλα ἔπρεπε νὰ σᾶς μιλήσω κι' ἐγὼ ὅπως σᾶς μίλησαν κι' οἱ δασκάλοι σας. Εἶμαι ὅμως κατάλληλος; Ὄχι καὶ τόσο. Γιατὶ θὰ ἤθελα νὰ μὴ σᾶς πῶ μόνο λόγια, ἀλλὰ νὰ σᾶς προβάλω κι' ἕνα παράδειγμα—τὸ παράδειγμά μου. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ, δὲν εἶμαι σὲ θέση. Γιατὶ ποτέ μου δὲν εἶχα τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, ποτέ μου δὲν ἐφύλαξα, δὲν ἀποταμίευσα λεπτά. Ἔτσι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δείξω τίποτα ποὺ νὰ τὸ ἔκαμα «μὲ τὶς οἰκονομίες μου». Οὔτε, σπίτι, οὔτε ἀγρόκτημα, οὔτε περιουσία σὲ μετρητά. Κέρδισα πολλὰ στὴ ζωή μου μὲ τὴν ἐργασία μου—ἑκατομμύρια—ἀλλὰ τὰ ξόδεψα ὅλα. Ὅπως πάντα, καὶ σήμερα, ἅμα παίρνω λεπτὰ—πολλὰ ἢ λίγα, ἀδιάφορο—δὲν ἡσυχάζω ἂν δὲν τὰ δώσω, ἂν δὲν τὰ μοιράσω, ἂν δὲν τὰ σκορπίσω, ὡς τὴν τελευταία πεντάρα, καὶ νὰ μείνω πάλι πανί μὲ πανί. Κι' εἶναι ἀδύνατο νὰ φαντασθῆτε τί εὔκολα καὶ τί γρήγορα ποὺ τὰ κατορθώνω! Φυσικά, ἔχω καὶ μεγάλη οἰκογένεια, ἀνάγκες, ἔξοδα. Ἂν εἶχα ὅμως καὶ τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, θὰ μποροῦσα νὰ οἰκονομῶ κάμποσα. Καὶ—τί διάβολο—κάτι θὰ εἶχα νὰ σᾶς δείξω κι' ἐγώ. Ἀλλὰ τώρα... μὲ τί μοῦτρα θὰ σᾶς πῶ «παιδιά, κάνετε οἰκονομία, μάθετε ἀπὸ τώρα νὰ φυλᾶτε, νἀποταμιεύετε· εἶναι πολὺ κακὸ πρᾶγμα ἡ σπατάλη· κι' εἶναι τόσο ὡραῖο ἡ ἀποταμίευσις!». Θὰ μοῦ λέγατε μὲ τὸ δίκιο σας: «δάσκαλε ποὺ δίδασκες καὶ νόμο δὲν ἐκράτεις». Γι' αὐτὸ εἶπα πὼς δὲν εἶμαι τόσο κατάλληλος γιὰ τὸν πανηγυρικὸ τῆς Ἡμέρας...

Κι' ὅμως! Ὑπάρχουν παραδείγματα γιὰ μίμηση· μὰ ὑπάρχουν καὶ παραδείγματα γι' ἀποφυγή. Καὶ στὴν περίσταση αὐτὴ μπορῶ νὰ σᾶς προβάλω τὸ δικό μου, ὄχι γιὰ νὰ τὸ μιμηθῆτε, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε. Καὶ νὰ σᾶς πῶ: Παιδιά, μὴν κάμετε ὅ,τι ἔκαμα ἐγώ, γιατὶ θὰ τὸ μετανοιώσετε ὅπως τὸ μετάνοιωσα κι' ἐγώ. Ὡραῖο πρᾶγμα εἶναι νὰ σπαταλᾶτε τὰ λεπτά σας σὲ περιττά, καὶ νὰ μὴν τὰ φυλᾶτε γιὰ νὰ πολυστέψουν καὶ νὰ κάμετε μ' αὐτὰ κάτι χρήσιμο; Ὡραῖο πρᾶγμα εἶναι νὰ μεγαλώνετε καὶ νὰ μὴ βάζετε στὴ μπάντα κάτι, νὰ τὸ ἔχετε στὰ γηρατειά σας, ὅταν δὲν θὰ μπορεῖτε πιὰ νὰ ἐργάζεσθε καὶ νὰ κερδίζετε; Μικροὶ τώρα, δὲν μπορεῖτε βέβαια νὰ εἶσθε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητοι· ζῆτε εἰς βάρος τῶν γονέων σας· θὰ σᾶς ἀρέσει καὶ μεθαύριο, ὅταν θὰ εἶσθε γέροι καὶ δὲν θὰ ἔχετε τυχὸν καμμιὰ σύνταξη ἢ ἄλλον πόρο, νὰ ζῆτε εἰς βάρος τῶν παιδιῶν σας, τῶν ἐγγονῶν σας; Δὲν τὸ πιστεύω... Οἰκονομία λοιπὸν κι' ἀποταμίευσις...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

«..... Θὰ ὀργανώσωμεν τὴν νεολαίαν, καὶ τὸ ταχύτερον μάλιστα, κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ τῆς δώσωμεν δύναμιν νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἐπίπονον ἔργον της, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ καθένας νέος θὰ μορφώσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ μέσα σὲ μία ἀλληλεγγύη νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τὸ συλλαλητήριον τῆς Θεσσαλονίκης τῆς 25ης Ὀκτωβρίου 1936)

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο ἁπλοϊκὸς καὶ ἂν ἦταν, τὸ κοριτσάκι αὐτὸ μὲ τὸ κομψὸ φορεματάκι του καὶ τὰ ξεχτένιστα μαλλιά του ποὺ ζητοῦσε τέτοια ὥρα τὸν Ἱσπανὸ περιβολάρη, τοῦ ἔκανε κάπως περίεργη ἐντύπωση. Τὴν ἔβλεπε ὅμως τόσο μικροκαμωμένη, τόσο ἀθῶα, τόσο λίγο ἐπίφοβη ὥστε δὲν τοῦ πέρασε κακὸ ἀπὸ τὸ νοῦ του.

—Αὐτὸ εἶναι εὔκολο, εἶπε. Ὁ Πάμπλο βρίσκεται ἐδῶ στὸ φυλάκιο μαζὶ μὲ τὸν ξάδερφό του καὶ δείχνει στὸν ἐπιλοχία πῶς παίζουν τὴν πασσέτα. Θὰ πάω εὐθὺς νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Πῆγε κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ ἦταν τὸ φυλάκιο καὶ φώναξε τὸν ἄλλο φρουρὸ ποὺ στεκόταν ἐκεῖ λέγοντάς του πὼς ἕνα κοριτσάκι ζητάει τὸν Πάμπλο. Τὴν ἄλλη στιγμὴ ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ Βερεζίνας βρίσκονταν κοντὰ στὴν Κάτια.

— Γρήγορα, νουνέ, εἶπε ἡ Κάτια ρωσικά, παρασύροντας τὸν συνταγματάρχη. Γρήγορα, μᾶς ἀνακάλυψαν καὶ μᾶς παρακολουθοῦν.

— Τί τρέχει, ἀγάπη μου, ἔκανε ὁ κύριος Μοντάργκ *προσπαθώντας νὰ τὴν καθησυχάσῃ* καὶ μὴ θέλοντας νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τοῦ φρουροῦ ποὺ τοὺς κοίταζε. Μὴν κάνεις ἔτσι παιδί μου, πές μου τί τρέχει.

— Γρήγορα, γρήγορα, νὰ φύγουμε γιατὶ μὲ ἀνακάλυψαν. Μὲ εἶδαν ποὺ ἔδινα τὰ χαρτιὰ στὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς μὲ φώναξε στὸ σπίτι του...μοῦ ἔκανε ἀνάκριση. Ἂν δὲν φύγουμε τώρα ἀμέσως, θὰ μᾶς πιάσουν.

Ὁ συνταγματάρχης εἶδε ὅλο τὸν κίνδυνο καὶ κατάλαβε πὼς μιὰ ἦταν ἡ σωτηρία : νὰ φύγουν, νὰ κατεβοῦν στὴ θάλασσα καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Περίμενε ὥσπου ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ σκοπὸς καὶ νὰ χαθῇ στὸν ἴσκιο. Καὶ τότε ἁρπάζοντας τὴν Κάτια στὴν ἀγκαλιά του εἶπε στὸν Βερεζίνα :

—Τρόχαδην, γέρο μου, γιὰ τὸ λιμάνι.

Κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὰ δένδρα, εἶδε τὴν Κάτια νὰ μιλάῃ μ' ἕνα σταυλίτη. (Σελ. 501, στ. γ').

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Ἡ φυγὴ

Ὁ Πάτρικ ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος ἀπὸ τὴν ἀπουσία τῆς Κάτιας εἶχε προσπαθήσει νὰ μὴ δείξῃ τίποτε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Μόλις σηκώθηκαν ὅμως ἀπὸ τὸ τραπέζι κατέβηκε στὸ περιβόλι καὶ πῆγε νὰ σταθῇ κοντὰ στὴν πόρτα, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τῆς μικρῆς του φίλης.

Περίμενε ἀρκετὴν ὥρα καὶ μὴ βλέποντας τίποτε εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνησυχῇ, ὅταν ἔξαφνα εἶδε ἕνα παράξενο θέαμα. Στὰ χωράφια, πέρα, ἔτρεχε μιὰ σκιὰ ποὺ ἔμοιαζε σὰν γυναίκα.

Ὁ Πάτρικ ἀπόρησε. Δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι καμμιὰ ἀπὸ τὶς ντόπιες οὔτε ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῶν ἀποίκων, γιατὶ ἡ ὥρα ἦταν πολὺ προχωρημένη. Ποιὰ μπορεῖ κι' ἔτρεχε ἔτσι μὲς στὴ νύχτα ;

Ἀποφασιστικὰ βγῆκε ἀπὸ τὸν κῆπο καὶ ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὴν σκιά. Μόλις ὅμως προχώρησε λιγάκι ἀναγνώρισε τὴν Κάτια.

— Ποῦ πηγαίνει ; ἀπόρησε. Τί ἀπερίσκεπτη ποὺ εἶναι ! Βάζω στοίχημα πὼς θἄχῃ πάλι καμμιὰ παραγγελία γιὰ τὸν Βοναπάρτη. Στὸ τέλος θὰ τὴν ἀνακαλύψουν. Καλὰ ποὺ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐδῶ.

Ὡστόσο δὲν ἔπαυε νὰ τρέχῃ. Προσέχοντας νὰ μὴν τὸν ἀντιληφθῇ ἡ Κάτια τὴν παρακολουθοῦσε πάντοτε.

Ἔξαφνα εἶδε καὶ κάτι ἄλλες σκιές, σκιὲς ἀνδρῶν ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν πρῶτη.

Τί σήμαινε αὐτό ; Γιατὶ ἔτρεχαν οἱ ἄνθρωποι πίσω ἀπὸ τὴν Κάτια. Μήπως εἶχε ἀνακαλύψει ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς τὴν ταυτότητά της καὶ εἶχε βάλει τοὺς ἀστυνομικούς του νὰ ἐπιτηροῦν τὴν μικρούλα ;

Μὴν ἀκούγοντας παρὰ μόνο τὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς του, ὁ Πάτρικ βγῆκε ἀπὸ τὸ θάμνο ὅπου ἦταν κρυμμένος καὶ ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὴν μικρή του φίλη, γιὰ νὰ τὴν προειδοποιήσῃ.

Ἔξαφνα τὴν ἔχασε ἀπὸ μπρός του. Τὴν ἔψαξε μὲ τὰ μάτια σ' ὅλη τὴν ἔκταση ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά του ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ τρέξιμό του καὶ στάθηκε προσπαθώντας μὲ τὰ μάτια του νὰ διαπεράσῃ τὰ σκοτάδια.

Ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα τρελλὸ τρέξιμο νὰ πλησιάζῃ. Καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ δυὸ ἄνδρες πέρασαν ἀπὸ μπροστά του γοργοὶ σὰν ἀστραπὴ καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τρέχοντας τὸ δρόμο ποὺ ἔβγαζε στὸ λιμάνι.

Ὁ Πάτρικ τινάχτηκε. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του ἕνα κοριτσάκι. Εἶχαν ἀπαγάγει τὴν Κάτια.

Σὰν τρελλὸς ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω τους. Δὲν συλλογίστηκε τίποτε. Οὔτε τὴ θέση τοῦ πατέρα του, οὔτε τὸν ρόλο ποὺ ἔπαιζε ἡ μικρὴ Ρωσίδα. Δὲν συλλογιζόταν παρὰ μόνο ὅτι ἡ μικρὴ του φίλη κινδύνευε.

Λίγα μέτρα πάρα πίσω οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεχαν λαχανιασμένοι. Τὰ βήματά τους ἀντηχοῦσαν στὸν δρόμο, κι' αὐτὸ ἔκανε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς φυγάδες νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι.

— Συνταγματάρχη μου, εἶπε. Μᾶς ἔχουν πάρει τὸ κατόπι.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀκόμη γρηγορώτερα.

Ὁ Πάτρικ εἶχε λαχανιάσει. Δὲν μποροῦσε νὰ φθάσῃ τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ ἦταν πολὺ πιὸ ψηλοὶ καὶ πιὸ δυνατοὶ ἀπ' αὐτόν. Βλέποντας πὼς ἔχανε ἀπόσταση ἐφώναξε :

— Κάτια !

Ἡ φωνή του ἀντήχησε μέσα στὴ γαλήνη τῆς νύχτας. Ὁ συνταγματάρχης κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Σταθῆτε, ξαναφώναξε ὁ μικρός. Κάτια, ἐδῶ εἶμαι !

Τὴν ἴδια στιγμὴ δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν. Χωρὶς καμμιὰ προειδοποίηση οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὸ νόμιζαν συνέχεια τῶν φυγάδων, εἶχαν πυροβολήσει. Ὁ Πάτρικ ἔβγαλε ἕνα βογγητὸ καὶ σωριάστηκε στὴ γῆ.

—Ὦ, ἔκανε ἡ Κάτια. Νουνέ ! ὁ Πάτρικ χτυπήθηκε. Ἄκουσα τὴ φωνή του ! Ὦ Θεέ μου, τὸν σκότωσαν !

Οἱ Γάλλοι ξεχνώντας τὸν κίνδυνο στάθηκαν.

— Θὰ πάω νὰ τὸν σηκώσω, εἶπε ὁ Βερεζίνας. Εἶναι ἐχθρός μας, μὰ εἶναι παιδὶ μὲ καρδιὰ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀφήσουμε ἔτσι.

Μπουσουλώντας μὲ τὰ τέσσαρα διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀκουστεῖ ἡ φωνή. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν κιόλας πλησιάσει καὶ ἑτοιμάζονταν νὰ σηκώσουν τὸν μικρό. Πρὶν προφτάσουν νὰ τὸ κάνουν ὁ Βερεζίνας πῆγε κρυφὰ ἀπὸ πίσω τους, ξάπλωσε τὸν ἕνα χάμω, δίνοντάς του μιὰ φοβερὴ γροθιὰ στὸ κεφάλι, ἔρριξε τὸν ἄλλον κάτω μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ καὶ σηκώνοντας τὸν Πάτρικ στὰ χέρια ἄρχισε νὰ τρέχῃ μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα γιὰ νὰ φθάσῃ τοὺς ἄλλους. Στὴν ἀρχὴ τὸ παιδὶ βογγοῦσε πονεμένα. Ὕστερα τὸ κεφάλι του ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο τοῦ γρεναδιέρου. Εἶχε χάσει τὶς αἰσθήσεις του.

— Τὸ καϊμένο τὸ παλληκαράκι, εἶπε ὁ Βερεζίνας. Δὲν μποροῦμε νὰ τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ. Ἂν τὸν πηγαίναμε πάλι σπίτι του, εἴμαστε χαμένοι ! Κι' ὕστερα μποροῦμε νὰ τὸν κρατήσουμε καὶ στὰ χέρια μας γιὰ ὅμηρο, ἂν θελήσουν νὰ μᾶς κυνηγήσουν.

Ἐπιτέλους ἔφθασαν στὴν παραλία. Κάμποσες βάρκες, δεμένες μὲ σκοινιὰ λικνίζονταν ἁπαλὰ στὸ κῦμα.

—Ἂς πηδήσουμε σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς κι' ἂς ξανοιχτοῦμε στὸ πέλαγος, εἶπε ὁ συνταγματάρχης. Ὅσο εἶναι νύχτα δὲν φοβόμαστε μήπως μᾶς κυνηγήσουν. Κι' ὥσπου νὰ ξημερώσῃ, κάποιο καράβι θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά μας.

Μπῆκαν στὴν πιὸ μεγάλη βάρκα προσέχοντας νὰ κάνουν ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο θόρυβο. Προτοῦ νὰ χτυπήσῃ τὴν πρώτη κουπιὰ ὁ Βερεζίνας φάνηκε σὰν κάτι νὰ θυμήθηκε. Ἀμίλητος πήδησε στὴ στεριά, ἔβγαλε τὸν σουγιά του κι' ἕναν-ἕναν ἄρχισε νὰ κόβῃ ὅλους τοὺς κάβους μὲ τοὺς ὁποίους ἦταν δεμένες οἱ βάρκες, ὕστερα, ξαναπήδησε στὴ δική του καὶ μὲ δυὸ-τρεῖς δυνατὲς κουπιὲς ξεμάκρυνε ἀπὸ τὴν παραλία.

—Ἔτσι, ἂν θελήσουν νὰ μᾶς κυνηγήσουν θὰ πρέπει νὰ σηκώσουν στὰ πανιὰ ὁλόκληρο καράβι, ἔκανε θριαμβευτικὰ ὁ γέρο-γρεναδιέρος, βλέποντας τὶς βάρκες ποὺ ἐλεύθερες πιὰ παρασύρονταν ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Ἀμ' δὲν εἶναι καὶ τόσο βλάκας ὁ Βερεζίνας ! Κάτι κόβει ἀκόμη τὸ μυαλό του.

Ὁ Πάτρικ σὰν τρελλὸς ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω τους. (Σελ. 516, στ. α')

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἀνέλπιστη χαρὰ

Τὸ ἄλλο πρωΐ, χάρις σ' ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα τῆς Θείας Προνοίας, οἱ φυγάδες συνάντησαν ἕνα Δανικὸ βρίκι, ποὺ ὅταν εἶδε τ' ἀπελπισμένα σημάδια τους ἔκοψε τὸν δρόμο του καὶ τοὺς ἐμάζεψε.

Ὁ καπετάνιος, νομίζοντάς τους γιὰ ναυαγοὺς, τοὺς δέχθηκε χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Ἀπεναντίας μάλιστα ἡ θέα τῆς Κάτιας, τόσο χλωμῆς καὶ τόσο λεπτῆς καὶ τοῦ Πάτρικ πληγωμένου τὸν συγκίνησε πολὺ κι' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ πλοίου καὶ δέχθηκε χωρὶς καμμιὰ δυσπιστία τὶς κάπως μπερδεμένες ἐξηγήσεις τοῦ κ. Μοντάργκ.

Γιὰ καλή τους τύχη τὸ καράβι γύριζε στὴν Εὐρώπη κι' ἔτσι οἱ ταξιδιῶτες μας θὰ γύριζαν κατ' εὐθεῖαν στὴν πατρίδα τους. Τὸ ταξίδι συνεχίστηκε χωρὶς κανένα ἀπευκταῖο. Ὁ Πάτρικ, ποὺ ἦταν ἐλαφρὰ πληγωμένος στὸ χέρι, δὲν ἄργησε ν' ἀναρρώσῃ, χάρις στὶς περιποιήσεις τοῦ συνταγματάρχη καὶ τοῦ Βερεζίνα. Στὰ μισὰ τοῦ ταξιδιοῦ τους διασταυρώθηκαν μ' ἕνα Ἰταλικὸ καράβι ποὺ διευθυνόταν στὸ Ἀκρωτήριο καὶ ἔτσι ὁ μικρὸς μπόρεσε νὰ στείλῃ δυὸ λέξεις στὴ μητέρα του, νὰ τῆς ἐξηγῇ τὴν ἀπρόοπτο ἐξαφάνισή του καὶ νὰ τὴν καθησυχάζῃ.

Ὁ πλοίαρχος τοῦ καραβιοῦ, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἐξαιρετικὰ λιγομίλητος ἄνθρωπος, γρήγορα κατάλαβε πὼς ὁ κόμης Μοντάργκ δὲν ἦταν κοινὸς ταξιδιώτης. Κι' οἱ δυὸ ἄνδρες ἄρχισαν νὰ αἰσθάνονται ζωηρὴ συμπάθεια ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ ὁ συνταγματάρχης, πάντοτε ἐπιφυλακτικὸς πρόσεχε κάθε του λόγο καὶ ὁ πλοίαρχος, πολὺ κλεισμένος στὸν ἑαυτό του, δὲν ξανοιγόταν κι' αὐτὸς καθόλου.

Ἕνα πρωὶ ποὺ ἡ Κάτια ἔπαιζε στὴ γέφυρα τὸ σχοινάκι ἐπαραπάτησε, τὸ πόδι της μπλέχτηκε μέσα στὴ φούστα της καὶ θὰ ἔπεφτε, ἂν ὁ πλοίαρχος, ποὺ ἔκανε ἐκείνη τὴν ὥρα τὸν περίπατό του, δὲν προφθαινε νὰ τὴν πιάσῃ.

— Πρόσεχε, Κάτια, φώναξε ὁ Πάτρικ, τρέχοντας κοντά της. Λίγο ἔλειψε νὰ πηδήσῃς ἔξω ἀπὸ τὸ καράβι. Ἐδῶ δὲν βρισκόμαστε στὴ στεριά.

Ὁ πλοίαρχος ἀντὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν περίπατό του κοντοστάθηκε. Εἶχε ἀκούσει συχνὰ νὰ φωνάζουν τὴ μικρούλα Κατερίνα, ποὺ εἶναι ἕνα ὄνομα κοινὸ σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Μὰ τὸ χαϊδευτικὸ αὐτὸ ποὺ συνεθίζουν μόνο στὴ Ρωσία τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Καὶ καθὼς τὸ κοριτσάκι κατέβαινε στὴν καμπίνα του γύρισε στὸν Πάτρικ καὶ τὸν ρώτησε :

— Πῶς φωνάξατε τὴν ἀδελφή σας; Συνεθίζεται καὶ στὴν Ἀγγλία τὸ ὄνομα Κάτια ;

—Ἡ Κάτια δὲν εἶναι ἀδελφή μου, ἀπάντησε ὁ Πάτρικ. Ἔχει γεννηθεῖ στὴ Μόσχα.

—Ἀλήθεια ; φώναξε ὁ πλοίαρχος μὴ συγκρατώντας τὴν ἔκπληξή του.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1937

Η Διάπλασις σᾶς προσκαλεῖ νἀνανεώσετε τὴν συνδρομή σας γιὰ τὸ 59ον ἔτος της.—Η συνδρομὴ μένει ἡ ἴδια, ἀλλὰ καὶ τὸ φυλλάδιο ὀκτασέλιδο.—Ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ξαναγίνῃ δωδεκασέλιδο.—«Πρὸς τὰ ἄστρα».—«Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες».—Τὸ μυστικὸ τῆς κυρὰ-Μάρθας.—Μεγάλο δῶρο σὲ ὅσους θἀνανεώσουν ἐγκαίρως.—Τὸ Ξεσπάθωμα.

Ἀγαπητά μου παιδιά, δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστα τὰ νέα μου. . . Ἀρκετὰ βέβαια ξεκουράσθηκα αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ οἱ γιατροὶ φοβοῦνται πὼς ἂν ὑποβληθῶ πάλι στοὺς κόπους ποὺ μοῦ ἔδινε τὸ δωδεκασέλιδο φυλλάδιο, γρήγορα θὰ ξανακουρασθῶ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἐπικίνδυνο. . . Φυσικά, ἂν μοῦ ἐπέτρεπαν τὰ μέσα νὰ ἔχω πολλοὺς ὑπαλλήλους, ὄχι δωδεκασέλιδο, ἀλλὰ καὶ εἰκοσασέλιδο θὰ μποροῦσα νὰ ἐκδίδω, χωρὶς νὰ κοπιάζω πολύ. Ἀλλὰ τώρα, ποὺ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ κάνω ὅλα σχεδὸν μόνη μου, δὲν μπορῶ! Ἀλλὰ οὔτε τὴ συνδρομὴ μπορῶ ναὐξήσω, γιατὶ ξέρω πὼς τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ πληρώνουν παραπάνω ἀπὸ 100 δραχμές. Ἔτσι, ἀφοῦ δὲν εἶναι δυνατὸ ναὐξήσω οὔτε τὴ συνδρομή μου—τὰ μέσα μου—οὔτε τὸ προσωπικό μου; κάτ' ἀνάγκη τὸ φυλλάδιό μου θὰ μείνῃ *ὀκτασέλιδο*, καὶ μόνο κάπου—ἴσως μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ὅταν θὰ χρειάζεται, εἴτε γιὰ «Κυριακή», εἴτε ἄλλο πρᾶγμα ποὺ νὰ θέλῃ περισσότερο χῶρο—θὰ ἐκδίδω καὶ κανένα *δωδεκασέλιδο*, ὅπως ἔκανα καὶ ἄλλοτε.

Ἂς εἶναι, καὶ ὀκτασέλιδο τὸ φυλλάδιό μου μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀκ' ὅλα. Μήπως ὧς τὸ 1928, οἱ τόμοι μου τῆς Β' Περιόδου δὲν ἀποτελοῦνται ἀπὸ ὀκτασέλιδα φυλλάδια, μὲ λίγα μόνο δωδεκασέλιδα στὸ μεταξύ, καὶ δὲν εἶναι θαυμάσιοι; Τέτοιος θὰ εἶναι κι' ὁ τόμος μου τοῦ 1937, ποὺ θὰ περιλάβῃ Α', ἕνα μεγάλο, ὑπέροχο μυθιστόρημα, ἐπιστημονικὸ καὶ λογοτεχνικό, μὲ τὸν τίτλο

«ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ»·

τὸ ἔχουν γράψει δυὸ γάλλοι συγγραφεῖς, ὁ *Alexandre Ananoff* γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ μέρος, κι' ὁ *Jacques Christiand* γιὰ τὸ λογοτεχνικό. Καὶ τὸ θέμα του; Κάτι ἀνάλογο μὲ τὸ «Ἀπὸ τὴ Γῆ στὴ Σελήνη» τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς οἱ ἥρωες τοῦ «Πρὸς τὰ Ἄστρα» φιλοδοξοῦν καὶ κατορθώνουν νὰ φθάσουν ἀκόμα μακρύτερα, ὧς τὸν πρῶτο μας ἐξάδελφο, τὸν ἐρυθρὸ πλανήτη Ἄρη! Εἶναι δύο τολμηροὶ νέοι, ποὺ ὁ ἕνας, ὁ Μπορέ, ἔχει ἐφεύρει ἕνα μίγμα μὲ τεράστια ἐκρηκτικὴ δύναμη. Κατασκευάζουν μιὰ μεγάλη βολίδα καὶ φεύγουν μ' αὐτὴν πρὸς τὸ ἄπειρο. Ἀ, τί περιπέτειες καὶ τί ἀγωνίες ἔχει τὸ ταξίδι τους! Θὰ φτάσουν ζωντανοὶ στὸν Ἄρη; Καὶ θὰ μπορέσουν νὰ γυρίσουν στὴ Γῆ, ὅπου ἡ καλὴ Ἀντουανέττα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μπερνόν, τοῦ ἄλλου ἀεροπόρου, ἀγωνιᾷ γιὰ τὴν τύχη καὶ τῶν δυό, γιατὶ ὁ Μπορὲ εἶναι ἀρραβωνιαστικός της; Τὸ μυθιστόρημα αὐτό, ποὺ ἀπὸ τὴν πρώτη συνέχεια θὰ σᾶς συναρπάσῃ, συνοδεύεται ἀπὸ πολλὲς ὡραῖες εἰκόνες, τὸ μεταφράζει ἡ δ. *Γεωργία Ταρσούλη* καὶ θὰ βαστάξῃ ὅλο τὸ χρόνο.—Β', ὁ τόμος τοῦ 1937 θὰ περιλάβῃ καὶ τὸ περίφημο μυθιστόρημα τοῦ *Ἀνρὶ Μπενὼ*

«ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ»

ποὺ εἶχε δημοσιευθεῖ πρὸ 40 ἐτῶν σὲ δυὸ ἐξηντλημένους τόμους μου τῆς Α' Περιόδου κι' εἶχε κάμει τόση ἐντύπωση, ὥστε ἀκόμα ἡ φήμη του εἶναι μεγάλη καὶ τὰ παιδιά, ποὺ τόσα ἄκουσαν γι' αὐτό, δὲν παύουν νὰ μὲ παρακαλοῦν νὰ τὸ ξαναδημοσιεύσω. Εἶναι κάτι ἀνάλογο μὲ τοὺς «*Τρεῖς Σωματοφύλακας*» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. Τὸν Ἀρταγνὰν ἀντιπροσωπεύει ὁ μικρὸς Γασκῶνος Μάριος Καπάνης, καὶ τὸν Ἄθω, τὸν Πόρθο καὶ τὸν Ἀραμὶ, οἱ συμμαθηταί του Μοντανῆς, Σεζάνης, καὶ Δουμποδᾶνος. Στὴν ἀρχή, ὁ νιόφερτος στὸ Λύκειο τῶν Παρισίων Μάριος δὲν τὰ πάει μαζί τους καλά· μαλλώνουν, εἶναι ἐχθροί. Γρήγορα ὅμως γνωρίζουνται καλά, γίνουνται φίλοι στενοί, σύντροφοι ἀχώριστοι, καὶ μαζὶ κάνουν ἕνα σωρὸ . . . κατορθώματα. Ἄ, πόσο θὰ σᾶς ἀρέσῃ κι' ἡ μαθητικὴ αὐτὴ ἱστορία, ἡ φαιδρὴ καὶ συγκινητική! Ἐννοεῖται πὼς τὸ παλιὸ μυθιστόρημα πρέπει νὰ ξαναμεταφρασθῇ· καὶ τὴ νέα του μετάφραση ἀνέλαβε ὁ κ. *Γρηγόριος Σενόπουλος*.—Ὅσο γιὰ τὴν Κυρὰ-Μάρθα, κι' αὐτὴ ἑτοιμάζει ἕνα καινούργιο, ὡραιότατο

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

μιὰ πολὺ νόστιμη ἱστοριούλα ποὺ οἱ ἥρωές της εἶναι διάφορα ζῶα. Ἀλλὰ τὸν τίτλο της τὸν ἔχει ἀκόμα. . . *μυστικό*, ποὺ πρέπει νὰ τὸ σεβασθοῦμε.—Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ μυθιστορήματα γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες, θὰ δημοσιευθοῦν τὸ 1937 πολλὰ καὶ διάφορα μικρὰ διηγήματα, παραμύθια, μῦθοι κτλ. ὁ κ. *Φαίδων* θὰ σᾶς γράφῃ τακτικὰ τὶς «*Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές*» *του*, ὁ κ. *Τέλλος Ἄγρας* θὰ συνεχίσῃ τὴ σειρὰ τῶν τελευταίων του παιδικῶν ποιημάτων, θὰ γίνῃ καὶ «*Κυριακή*», θὰ γίνουν κι' ὅλοι οἱ τακτικοὶ κι' ἔκτακτοι *διαγωνισμοί*, καὶ γενικὰ ὁ νέος μου Τόμος θὰ εἶναι ἀνώτερος κι' ἀπὸ τὸν ἐφετεινὸ—γι' αὐτὸ σᾶς ἐγγυῶμαι.

Γιὰ νἀμείψω τώρα τὴν προθυμία ἐκείνων ποὺ θἀνανεώσουν τὴ συνδρομή τους γρηγορώτερα, προσφέρω ἕνα

ΜΕΓΑΛΟ ΔΩΡΟ

τὸ ἑξῆς: Ὅσοι θἀνανεώσουν *ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου 1936* ἔχουν τὸ δικαίωμα νἀγοράσουν *ἕνα ἢ δύο τόμους μου Β' Περιόδου*, ὁποιους θέλουν, *πρὸς 60 μόνο δραχμὲς τὸν ἕνα*. Τὰ ταχυδρομικὰ χωριστά. (Ἂν ἀγοράσουν δηλαδὴ δυό, τοὺς χαρίζω 80 δραχμὲς κι' ἔτσι παίρνουν σχεδὸν τὴ συνδρομή τους πίσω). Κι' ὅσοι ἀνανεώσουν *ὡς τὴν 31 Ἰανουαρίου 1937*, ἔχουν τὸ δικαίωμα νἀγοράσουν, πρὸς 60 πάλι δραχμές, *ἀλλὰ ἕνα μόνο τόμο*. (Τὸ *δικαίωμα* αὐτὸ τὸ *ἔχουν* καὶ δυὸ ἢ τρεῖς ἀκόμα μῆνες μετὰ τὴν ἀνανέωσή τους, δηλαδὴ ὧς τὸ τέλος Μαρτίου. Κατόπι, ἂν δὲν κάμουν χρήση, παραγράφεται, κι' οἱ τόμοι μου, καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ ὅλους, θὰ πωλοῦνται μόνο στὶς τιμὲς τοῦ Καταλόγου).

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Εἶπα στὴν ἀρχή, πὼς γιὰ νὰ ἔκανα πάλι τὸ φυλλάδιό μου δωδεκασέλιδο, θὰ ἔπρεπε ναὐξήσω τὴ συνδρομή, νὰ τὴν κάμω τουλάχιστο 150 δραχμές. Ἀλλὰ ὑπάρχει κι' ἄλλος τρόπος: Ναὐξήσουν οἱ συνδρομηταί μου, νὰ προστεθοῦν ἄλλοι 1000 τουλάχιστο. Κι' αὐτὸ πιὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Ἂν τὸ ξεσπάθωμά σας θὰ εἶναι φέτος λιγάκι ζωηρό, ἂν ὅσοι μπορεῖτε—γιατὶ βέβαια δὲν μποροῦν ὅλοι—μοῦ ἐγγράψατε ἀπὸ δυὸ-τρεῖς νέους συνδρομητές, τὸ ζήτημα λύεται. Πάντως, κι' ἂν δὲν προστεθοῦν 1000 συνδρομηταὶ γιὰ νὰ γίνω πάλι δωδεκασέλιδη, θὰ ἐκδίδω τόσο συχνότερα δωδεκασέλιδα φυλλάδια, ὅσους περισσότερους συνδρομητὲς θὰ μοῦ ἐγγράψετε.

Οἱ ὅροι τοῦ Ξεσπαθώματος—τοῦ Διαγωνισμοῦ δηλαδὴ—θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο. Τώρα περιμένω τὶς συνδρομές σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

«. . . . . Θὰ σᾶς δώσουμε, παιδιά μου, ἰδανικὰ ἐθνικά, γιατὶ χωρὶς ἰδανικὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ζήσετε. Στὴ ζωή σας δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε μεγάλα πράγματα χωρὶς ἰδανικὰ καὶ τὰ ἰδανικά σας πρέπει νὰ εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικά, διότι εἶσθε Ἑλληνόπουλα καὶ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ εἶναι κανένας Ἕλλην . . . . . »

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸν λόγον του εἰς τὰς Σέρρας τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1936)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Νοεμβρίου 1936

ΣΕΛΙΣ Συνεργασίας δὲν ἐχώρεσε σήμερα. Ἔπρεπε νὰ δημοσιευθοῦν τὰ Νέα τοῦ 1937 γιὰ νὰ τὰ ξέρετε ἀπὸ πρίν, ὅπως πάντα. Ἕνα φυλλάδιο, βλέπετε, μένει ἀκόμα καὶ ὁ χρόνος μου αὐτὸς τελειώνει. Τὸ Σάββατο, 5 Δεκεμβρίου, θὰ βγῇ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ νέου μου, ποὺ εἶναι ὁ 59ος. Τὸ πρῶτο λοιπὸν καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι νἀνανεώσῃ τώρα τὴ συνδρομή του.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, *Ἄριστε*, καὶ χαίρω ποὺ ἀποφάσισες τώρα νὰ εἶσαι τακτικός. Τἀποτελέσματα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ δὲν θἀργήσουν· μόνο στὰ κομμάτια τῆς Σελίδος εἶμαι πίσω. Ἔχουν μαζευθεῖ πάρα πολλὰ ποὺ περιμένουν νὰ κριθοῦν—ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ τὰ δικά σου. Ἀλλὰ τώρα θὰ ἐπισπεύσω.

Νὰ λοιπὸν ποὺ κατορθώθηκε, *Κατάσκοπε 33*, νὰ λαβαίνετε τὸ φυλλάδιο Τρίτη. Καὶ θὰ τὸ λαβαίνατε καὶ νωρίτερα, ἂν εἶχε βαπόρι τὸ Σάββατο ὅπως ἄλλοτε. Στεῖλε μου καμμιὰ ζακυνθινὴ φωτογραφία, κι' ἂν εἶναι καλή, θὰ τὴ δημοσιεύσω στὰ «Ἑλληνικὰ τοπεῖα».

Γελαστὲ Ὑπολοχαγέ, σὲ παραπέμπω στὴν παραπάνω ἀπάντησή μου πρὸς τὸν *Ἄριστο*. Γιατὶ καὶ τὸ δικό σου κομμάτι ποὺ, καθ' ὅλας τὶς ἐνδείξεις, τὸ ἔλαβα, θὰ εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ποὺ περιμένουν τὴ σειρά τους. Λυποῦμαι ποὺ δὲν θυμᾶμαι γιὰ νὰ σοῦ πῶ τίποτα θετικώτερο, οὔτε ἔχω καιρὸ νὰ φάξω.

Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ σὲ σένα, *Χλωμὴ Σελήνη*, γιὰ τὸ ποίημά σου. Πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου. Κι' ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ μοῦ ξανάγραψες, χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ σοῦ ἀπαντήσω πρῶτα στὸ προηγούμενο, ποὺ μάλιστα—ἂν θυμοῦμαι καλὰ—ἔμεινε ἀναπάντητο σὲ κάποια γραμματοπλημμύρα . . .

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα, *Ἀρσακειὰς Νο 12*, αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὶς γιορτές σας. Τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ κ. Ξενοπούλου μπορεῖς νὰ τὸ παραγγείλῃς στὸ γραφεῖο μου στέλνοντας 45 δραχμές, κι' ἐγὼ τοῦ τὸ δίνω πρὶν σοῦ τὸ στείλω, νὰ σοῦ γράψῃ μιὰ ἀφιέρωση.

Μερσεντές, σοῦ ἄλλαξα ταινία, σοῦ ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμο καὶ σοῦ ἔστειλα 19 τετράδια: Αὐτὴ ποὺ σᾶς ἀπαντᾷ στὴν Ἀλληλογραφία, εἶμαι ἐγώ, ἡ ἴδια. Πόσο μὲ λυπεῖ ἡ ἀρρώστεια τῆς μαμμᾶς σου! Νὰ κάνῃς, παιδί μου, ὑπομονὴ καὶ πάντα νὰ ἐλπίζῃς . . . Σὰ συχαίρω γιὰ τὴν ἔκθεση ποὺ ἀρίστευσε. Ἄλλη φορὰ ὅμως νὰ μὴ διαδοθῇς τὸ φυλλάδιο μου «στὴ μέση τοῦ μαθήματος» καὶ σοῦ τὸ παίρνει ὁ κ. καθηγητής . . . Ἡ φωτογραφία πολὺ μικρὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μεγαλώσῃ.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησε, *Θαλασσόλυκε*, ἡ περιγραφὴ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ταξιδιοῦ. Γράφε τῆς ἀδελφῆς σου πὼς κι' ἐγὼ τὴν θυμοῦμαι. Βέβαια, τώρα ποὺ εἶναι ἐσωτερική στὸ Ἀρσάκειο Ψυχικοῦ, πρέπει νὰ μπῇ στὸ Σύλλογο τῶν Ἀρσακειάδων.

Φυσικά, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, ὅταν ξέρῃς γιὰ ἕναν πὼς διαγωνίσθηκε μὲ δυὸ ψευδώνυμα, μπορεῖς, στὴ Στατιστική, νὰ βάλῃς ὅλα του τὰ Εὔσημα σ' ἕν' ἀπὸ τὰ δυό, γιὰ νὰ ἰδῇς καὶ τί θέση ἔχει. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ ἔχουν πάρει κάτω ἀπὸ 10 Εὔσημα, περιττὸ νὰ τοὺς ἀναφέρῃς. Μ' ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὰ τῆς μαθητικῆς σου ζωῆς.

«Κυριακὴ κοντὴ γιορτή», *Μαυρομαλλοῦσα*: στὸ ἄλλο φυλλάδιο θὰ ἰδῇς ἂν ὁ Ἀντιφὲρ ἔπῆρε ἐπιτέλους τὸ θησαυρό ἢ ἂν συνέβη πάλι κάτι ἀπρόοπτο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ μὲ τὴ θαυμάσια πλοκή, ἔχει καὶ μιὰ θαυμάσια λύση. Θὰ ἰδῆτε.

Κι' ἐγώ, *Κοκκινοπίπερο*, κόντεψα νὰ σὲ ξεχάσω τόσον καιρὸ ποὺ εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς. Εὐτυχῶς δὲν ξεχνῶ ποτὲ τὰ παιδιά μου, καὶ μόλις ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ διάβασα ἀπὸ πάνω μὲ κόκκινο μολύβι «Κοκκινοπίπερο», ἀμέσως σὲ θυμήθηκα. . . ὁλάκερο. Περιμένω τὸ ξεσπάθωμα ποὺ μοῦ ἑτοιμάζεις κι' εὐχαριστῶ.

Πόλις τῶν Ὀνείρων, ἔλαβα τὸ μεγάλο σου γράμμα ποὺ τόσο μ' ἐχαροποίησε, καθὼς καὶ τὰ χρήματα (ἐπιταγὴ 300 καὶ χωριστὰ 20). Πολὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση καὶ τὰ δυὸ ξεσπαθώματα. Οἱ νέες μου φίλες, ποὺ μὲ ἀγαποῦν ἀπὸ τώρα, ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψουν καὶ οἱ ἴδιες.

Φ. Σ., ἀφοῦ τώρα θὰ μείνῃς στὴ Σύρα, δὲν μπορεῖς νἀνήκῃς στὸν ΣΑΨ καὶ τὸ ψευδώνυμο ἔπρεπε νὰ τὸ ἀλλάξῃς, ἐκτὸς ἂν ἤθελες νὰ τὸ κρατήσῃς γι' ἀνάμνησή. Ὁπωσδήποτε, τὸ νέο θὰ σοῦ ἀγκριθῇ στὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Δεκεμβρίου. Ἐλπίζω πὼς καὶ στὴ Σύρα περνᾷς καλὰ καὶ πὼς θὰ γνωρίσῃς μερικὲς ἀπὸ τὶς Διαπλασοπούλες ποὺ εἶν' ἐκεῖ. Νὰ δημοσιεύσῃς μάλιστα καὶ καμμιὰ Ἀγγελία.

Ἐλένη Θ. Βλαχοπαπαδοπούλου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωση. Κι' σὺ δὲν περίμενες νὰ ἰδῇς τὰ Νέα τοῦ 1937, ἀλλὰ μὲ κάθ' ἐμπιστοσύνη, καὶ «ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν παρακολούθηση τοῦ φίλου μου» ἕνα τώρα χρόνο, ἐσπευσες νὰ μοῦ στείλῃς ἀπὸ τώρα τὴ συνδρομή σου γιὰ τὸν ἑπόμενο. Ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ὅσο γιὰ τὴν ἀργοπορία τοῦ φυλλαδίου, θὰ κάνῃς λάθος: ἐκδίδεται τὸ Σάββατο καὶ θὰ τὸ λαβαίνῃς τὴ Δευτέρα· δηλαδὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρες κι' ὄχι μετὰ μιὰ ἑβδομάδα. Πῶς μπορεῖ τὸ ταχυδρομεῖο σας νὰ τὸ ἀργῇ τόσο πολύ, ἀφοῦ ἀπὸ ἐδῶ φεύγει τὸ Σάββατο;

Εἶδα τὰ μαθητικά σου νέα, *Τσιγγάνα*, καὶ σοῦ εὐχήθηκα κάθε πρόοδο. Ἔδειξα τώρατο σου γράμμα καὶ στὸν κ. Φαίδωνα, ποὺ συγκινήθηκε μ' αὐτὰ ποὺ γράφεις γιὰ τὴν ἐπαναλήψη τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν». Τώρα πάλι θὰ σᾶς γράψῃ τακτικά, κι' ὄχι μόνο στὰ δωδεκασέλιδα, ἀλλὰ καὶ στὸ ὀκτασέλιδο, ποὺ θὰ ρυθμισθῇ ἔτσι ὥστε νὰ χωρῇ πάντα κι' ἡ Ἐπιστολή.

Νὰ τί μοῦ γράφει κι' ἡ *Πειθώ*, τόσο ἐνθουσιασμένη κι' αὐτὴ μὲ τὴν ὕλη μου, ὥστε ἀνανέωσε τὴ συνδρομή της πρὶν ἀπὸ κάθε πρόσκληση: «Τί καλὰ ποὺ ὁ κ. Φαίδων ἄρχισε πάλι τὶς Ἐπιστολές του! Τὰ καλογραμμένα λόγια του τὰ ρουφοῦμε μὲ τὴν ἴδια ἀνάγκη ποὺ ρουφοῦμε καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα. Τί ὡραῖο ὕφος ἔχει, πόσο ἐγκυκλοπαιδικός κι' εὐχάριστος εἶναι! Κι' ὅλ' αὐτὰ δεμένα μὲ τὸ καθαρώτατο χρυσάφι μιᾶς καλῆς τεχνικῆς καὶ μιᾶς ἀνώτερης ψυχῆς».

Σήμερα δὲν ἔχω τόπο γι' ἄλλους. *Μυρέλλα*, *Ἔντα Γκάμπλερ*, *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου*, *Ἑλληνικὲ Ἀετέ*, *Ἀνδαλούζα*, *Κλέφτη τοῦ 21*, *Βασιλεῦ τοῦ Χιοῦμορ*, *Πικροδάφνη*, *Ἠλέκτρα*, *Στέφανε τῆς Δόξης*, *Ντέτεκτιβ Φάντασμα*, *Μίρκα*, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς ἀπαντήσω ὅταν θὰ μοῦ ξαναγράψετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἡ δημοσίευση τῶν ἀπορρίψεων ἔμεινε πολὺ πίσω καὶ τὰ παιδιὰ μὲ τὸ δίκιο τους θ' ἀνυπομονοῦν νὰ μάθουν ὄχι πιὰ τὴν τύχη τοῦ κάθε κομματιοῦ τους—αὐτὴ δὰ θὰ τὴ μάντευσαν, ἀφοῦ τόσον καιρὸ δὲν τὸ εἶδαν νὰ δημοσιεύεται—ἀλλὰ τὸ λόγο ποὺ τὸ κομμάτι τους δὲν κρίθηκε κατάλληλο γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Ἀλλὰ τώρα ποὺ καιρὸς καὶ ποὺ τόπος γιὰ λεπτομερῆ κριτική! Ἀναγκαστικῆς θ' ἀναφέρω μόνο μὲ τὸν τίτλο τους τὰ κομμάτια ποὺ ἀπορρίφθησαν, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς τὰ παιδιὰ ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴν κρίση μου καὶ δὲν θἀργήσουν νὰ μοῦ στεῖλουν νέα καλύτερα. Ἐλπίζω πὼς ἀπὸ τοῦ . . . χρόνου, οἱ ἀπορρίψεις θὰ δημοσιεύουνται τακτικὰ καὶ μὲ ὅλα τὰ δικαιολογητικά.

Ἀπορρίπτονται: «Σβυσμένα ὄνειρα» τῆς *Μ. Ν. Γ.*, «Ἀναλαμπή» τοῦ *Ἄσπρου Κόρακα*, «Μὲ τὰ ξόβεργα» τοῦ *Ἀστραπόβροντου*, «Ἡ ἔκλειψις» τοῦ *Ν. Τ. Δ.*, «Περίπατος» τῆς *Πονεμμένης Καρδιᾶς*, «Τὸ φάντασμα» τῆς *XI Ὀλυμπιάδος*, «Τὸ σταυροδρόμι» τοῦ *Κυρίου τοῦ Πτάνσιγκ*, «Ἔκθεσις» τοῦ *Χτυπημένο Λενδράκι*, «Τὰ σῦκα» τῆς *Ρόζας Λίνας*, «Στὴ γαλήνη» τοῦ *Χ. Κ. Γ.*, «Τὰ παράξενα» τῆς *Ξενεκεμένης*, «Ἕνα τριαντάφυλλο» τοῦ *Εὐαγγέλου Δικήτα*, «Ἕνας περίπατος» τῆς *Ἁπλῆς Ζωῆς*, «Γέλιο καὶ κλάμμα» τοῦ *Ἱππότη τῆς Ἄρτας*, «Βαρκάδα» τῆς *Α. Κ.*, «Ὁ Βόλος μου» τῆς *Κόκκινης Αὐτοκράτειρας*, «Τὰ ὀρφανὰ» τῆς *Ζαππίδος*, «Σκυνὲς ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα» τοῦ *Κυρίαρχου τοῦ Σύμπαντος*, «Ἠλιοβασίλεμμα τῆς *Φεγγαρόλουστης Βραδυᾶς*, «Τὰ τρία γατάκια» τῆς Ἰδιας, «Ἀναχώρησις κτλ.» τῆς *Εὐτυχίας*, «Μυρολόϊ» τοῦ *Ἀρίστου*, «Νύχτα» τῆς *Μ.*, «Ἐξετάσεις» τῆς *Π. Ρ. Σ.*, «Εἰδύλλιο» τῆς *Ο. Ο. Ο.*, «Ἑλληνικὸ Ἀνέκδοτο» τοῦ *Ἀτρομήτου Διαπλασιόπαιδος*, «Μιὰ βραδυὰ» τοῦ *Ὀρειβάτη*, «Ἡ φιλενάδα μου», τῆς *Βασίλισσας Νεφερτίτι*.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ν. Φουντουνιδην* (ὑπάρχουν προηγούμενα φύλλα, πρὸς δρ. 2,50 τὸ καθένα·) *Μικρομέγαλον* (ἔστειλα· ναί, εἶδες τί γαλήναρα πέρασε κι' αὐτός ὁ χρόνος; ὅπως θὰ ἴδοι!) *Διπρόσωπην* (ἔλαβα τὶς Ἀσκήσεις σου καὶ τώρατο σου γράμμα· γιὰ τὴν Ἀποτύπωση γράφει σήμερα καὶ ὁ κ. Φαίδων·) *Μ. Π. Ψαλίδαν* (ἔστειλα 330·) *Μαῦρο Διαμάντι* (κι' ὁ κ. Π. εὐχαριστήθηκε πολὺ ποὺ σ' ἐγνώρισε· εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα·) *Δέλαν Ι. Σαχίνη* (κι' ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ γράψῃς· θὰ εἶσαι βέβαια καλὴ μαθήτρια κι' ἔτσι ὁ μπαμπᾶς θὰ σοῦ ἐπιτρέ-

ψη νά πάρῃς καὶ ψευδώνυμο· αὐτὸ ὅμως ποὺ θέλεις τὸ ἔχει ἄλλη· στεῖλε μου δυὸ τρία νά σοῦ διαλέξω·) *Δάνιφαν* (σήμερα βλέπεις τὰ Νέα τοῦ 1937 καὶ μπορεῖς νὰ κρίνῃς καὶ γι' αὐτὰ ποὺ μὲ ρωτᾷς . . .) *Θάλην Βλαστὸν* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Βασίλειον Βουλγαροκτόνον* (φέρε τη μόνος σου ἢ στεῖλε τη μὲ ἄνθρωπό σου· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἔγνοια·) *Μίλτον* καὶ *Σωκράτην Δάλλαν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Νατάσσαν* (σοῦ ἀπήντησα μὲ τὸν κομιστὴ τοῦ γράμματός σου·) *Ἔλγαν* (θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Εὔθυμον Σημαιοφόρον* (ἐγκάρδια συγχαρητήρια·) *Ἀστραπόβροντο* (ἔλαβα, περίμενε·) *Συριανὸν* (ναί, ὅσο ἡ βεβαίωση εἶναι ἀληθινή· πίνακα ἔστειλα·) *Μαργαρίταν* (λυσόχαρτο ἔστειλα· φωτογραφία ἔχεις καιρὸ νὰ στείλῃς ἕνα χρόνο· μὴν ἀργήσῃς ὅμως πολύ·) *Τσιγγανοπούλαν τῆς Ἐρέσσου* (ἔστειλα, περαστικά·) *Χανουμάκι* (ὁ ἀδελφός σου νὰ στείλῃ ἄλλο ψευδώνυμο, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἀκατάλληλο, χωριστὰ ποὺ ἀποτελεῖται κι' ἀπὸ τρεῖς λέξεις· μόνο δυὸ μὲ ἄρθρο ἐπιτρέπουνται·) *Κυρίαν τοῦ Ντάντσιγκ*, *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *8 Νοεμβρίου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Ἰανουαρίου.

594. Μεταγραμματισμὸς

Ὅσο θέλεις πλοῦτο θάχῃς,
Ποιητὴ λατῖνο ἂν λάχῃς,
Καὶ τὸ τρίτο ἀπ' τὰ ἔφτά του
Ἀντιαλλάξῃς γράμματά του.

Λευλοῦ

595. Τανόγριφος

Κοινὸ ρῆμα θὰ χαθῇ
Ἀν τὸ τόνος του ἀλλαχθῇ,
Καὶ αὐτὴ θέση του μιὰ μοῦσα
Σάφνου θὰ βρεθῇ παροῦσα.

Λευλοῦ

596. Αἴνιγμα

Μουσικὸς τὸ ἀρσενικό μου
—Παλιὰ χρόνια, μυθικά.—
Γυναικεῖο τὸ θηλυκό μου
Ὄνομα, ἀπ' τὰ πιὸ κοινά.
Ψάξε γιὰ τὸ οὐδέτερό μου
Μέσ' στὰ χρήσιμα φυτά.

Λευλοῦ

597. Δημῶδες Αἴνιγμα

Εὔκολα ὁ λύτης θὰ τὸ βρῇ
Ἀπὸ τὴ χάρη πόχει :
Κουράζεται τὸ φόρτωμα,
Μὰ ὁ φορτωμένος ὄχι.

Ντίνες Θώμης

598. Κρυπτόγραφικὸν

1234567890A	= Ἀσιατικὸν κράτος
2310	= Ἴστορ. νησὶς τῆς Εὐρ.
3060A4A	= Φυτὸν ἐδώδιμον
48148	= Μεγάλη εὐτυχία
50848	= Ὀρυκτὸν
627848	= Μέρος τοῦ στόματος
78012830	= Βασίλισσα
801108	= Ἅγιος
927848	= Κτίζεται
0808	= Ἄρτυμα
A27848	= Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς

Γεώργιος Χ. Χαραλάμπους

599—603. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν δι' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις :

νότος, ὅπλος, ἀσκός, αἰών, ἄκρος.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

604. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν θεάν :

1, Ὥρα τοῦ ἔτους· 2, Ἤπειρος· 3, Ρωμαῖος ποιητής· 4, Ἐξάρτυμα πλοίου· 6, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος περίφημον.

Ἄνθος τοῦ Ἰονίου

605 Ἀκροστιχὶς διὰ Γρίφου

Ἂν τὸν γρίφο τοῦτο λύσῃς,
Πέντε λέξεις θἀποκτήσῃς,
Κι' ἂν ἑνώσῃς τἀρχικά τους,
Ποταμὸ μεγάλου κράτους
Τῆς Ἀσίας θἀντικρύσῃς :

ὡς σύ
εἰς σὰ ὡς ὡς σὺ σὺ
Ν ερ ον
εἰς σὰ ὡς ως σὺ σὺ
ὡς σὺ

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 36

414. Λεωνίδας (λέων, Ἴδας).— 415. Μῆλα (μῖ, λᾶ).—416. Μεξικὸν-Λεξικόν. —417. Ἡ γλῶσσα.

418. N Σ Σ Σ
Ω Ο Ο Ο
Ρ Μ Ρ Σ
Ε Η Α Υ Ε Ο Α Υ
Ν Γ Θ Δ Κ
Α Ο Ο Ο
Σ Σ Ν Ν

419. ΒΟΥΣΙΡΙΣ (Ὄσιρις, υἱός, σός, Ἴσις, ροῦς).—420—424. Διὰ τοῦ ΡΙΣ : *μερίς, γαρίς, ἄριστος, Παρισινός, Ἀριστοτέλης.* — 425. ΑΡΗΣ (ἈπέγνινΑ, ἔαΡ, ἘκάβΗ, ἸκτῖνοΣ).—426. *Τὰ παθήματα μαθήματα* (τᾶ, παθ, ι μ' α, τᾶ μ' α, θ' ι μ' α, τᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—840]

Σιανφεῖ, Ταιντσιλά, κρῖμα τὴν καταγωγή σας . . . *σπουδαῖοι . . . κινέζοι !*

Νατάσσα

[ΑΣ'—841]

Ἠπειρωτόπουλο τί ἐγωϊστὴς ποὺ εἶσαι ! Ὑπερηφανεύσαι διὰ τὸ ζῆθεν κατόρθωμά σου. Σὲ διαφεύδω κατηγορηματικῶς. (Διάπλασις βεβαιότατα).

Κατάσκοπος 33

[ΑΣ'—842]

Ἀρχικατάσκοπε *22*, πολὺ καλά, εὐχαριστῶ. Γιὰ Ἐνωμοτάρχης ὄχι ἀκόμη, ἐλπίζω ὅμως. *Κοκκινοπίπερο*

[ΑΣ'—843]

Πλωτάρχη, χά ! χά ! χά ! Σπουδαία ἀποκάλυψη ἔκανες. Δὲν εἶμαι ὁ Θεοφίλης (Διάπλασις Βεβαίως).

Σεληνιώτικος Ψαρᾶς

[ΑΣ'—844]

Ἠπειρωτόπουλο. . . μὰ τί βρλὲς ! ! ! Ἡ Νιρβάνα δὲν λέγεται οὔτε Πατζάκου, οὔτε . . . Πατζάρια ! ! ! (Διάπλ. βεβαιότ.).

Νιρβάνα

[ΑΣ'—845]

Κύριε τοῦ *Ντάνσιγκ*, γιὰ τὸν σκληρὸ θάνατο τῆς μητέρας σου, ὁλόκαρδα συλλυπητήρια.

Γαληνεμένη, Τσιγγάνα, Ἀστόχαστη

[ΑΣ'—846]

Ζουζοῦ, ἔλαβα τὸ τετραδιάκι σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ. *Μυρέλλα*

[ΑΣ'—847]

Χανουμάκι, εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὸ δῶρο ! ! ! . . . Νὰ τὸ βράσω, Μαρθούλα μου ! ! ! . . .

Ἠλιόλουστη, χάρηκα πολὺ γιὰ τὴν γνωριμιά. Τί καθαρὸ γραμματάκι ! ! ! . . .

Μυρέλλα

[ΑΣ'—848]

Πρωτοεισερχομένη χαιρετῶ ὅλους-ες, μὰ ἰδιαιτέρως τὸν ἀγαπητό κι' ἐξυπνότατο *Γελαστὸν Ὑπολοχαγό* μας.

Κολυμπρὶ

Σημείωσις : Ἐσὺ «Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ» ὅλα τὰ ἔχεις. Τὸ μόνο ποὺ σοῦ λείπει, παιδί μου, εἶναι . . . τὸ Χιοῦμορ ! ! !

[ΑΣ'—849]

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἰδιαιτέρως ἀλληλογραφῶ Ζουζοῦ, Χανουμάκι, Νεάνιδα τοῦ Ἰωνίου, Φκουστίνα. Γράφεσε πρῶτοι : Ἀνίδα Ἀμαλίαν Ραφαήλοβιτς (διὰ Ἀνδαλούζα) Ὁδὸς Θήρας 133 Ἀθήνας 8.

ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ

[ΑΣ'—850]

ΤΖΟΚΟΝΤΑ, ΜΟΔΙΑΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ, *σᾶς ζητοῦμε χίλιες συγγνώμες γιὰ τὴν παρεξήγηση ποὺ γίνηκε τώρα καὶ δυὸ μῆνες. Δὲν φανταστήκαμε πῶς θὰ τὸ πέρνατε τόσο τοῖς μετρητοῖς.*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[ΑΣ'—851]

ΜΟΝΝΑ ΒΑΝΝΑ, *ἡ καλλίτερα Μάγια Δρόσου, ἀόπιος πεινᾶ ψωμιὰ θωρεῖ». Nerden nereye, φαντάστηκες τὸν ἀριθμὸ 30 τῶν βιβλίων σου στὸ γράμμα τῆς Νινέττας ; ; ; Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι δυστυχῶς πολὺ κατώτερος.*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[ΑΣ'—852]

Νεάνις τοῦ Ἰονίου, θέλεσε γιὰ τὴ γιορτούλα σου ὁλόθερμες εὐχές.

Ἀγνὸ Μενεξεδάκι
Χιονισμένο Λενδράκι

[ΑΣ'—853]

Σιὰν-Φεῦ, *Τσὶν-τσὶ-λὰ* καὶ λοιπὰ διαπλασόπουλα, κοιτάξτε κατὰ σειρὰν τὰς [ΑΣ'—609], [ΑΣ'—635] καὶ [ΑΣ'—710] γιὰ νὰ δῆτε πόσον ἄδικος εἶναι ἡ [ΑΣ'—777]

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879 — 1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς : 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἕκαστος τόμος δρχ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. *40* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1935), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 42 τόμους ὑπάρχουν οἱ 41 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 416) *ἄρραφος δρ. 30* καὶ ραμμένος δρ. *35*. Οἱ δὲ *Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934*, καὶ *1935* τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624) ἄρραφος δρ. *110* καὶ ραμμένος δρ. *115*.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς : Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρχ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρχ. *35* εἴτε ραμμένος εἴτε ἄρραφος

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι